

Reportáž s paní Jindřiškou

V rámci projektu „Příběhy našich sousedů“ jsme se dne 23.3.2015 sešli s paní Jindřiškou Burzičovou. Zajímal nás její životní příběh, který se odehrával v Bosně a Hercegovině. Jak to, že se vůbec ocitla ve válce v Bosně? Jak vše dopadlo?

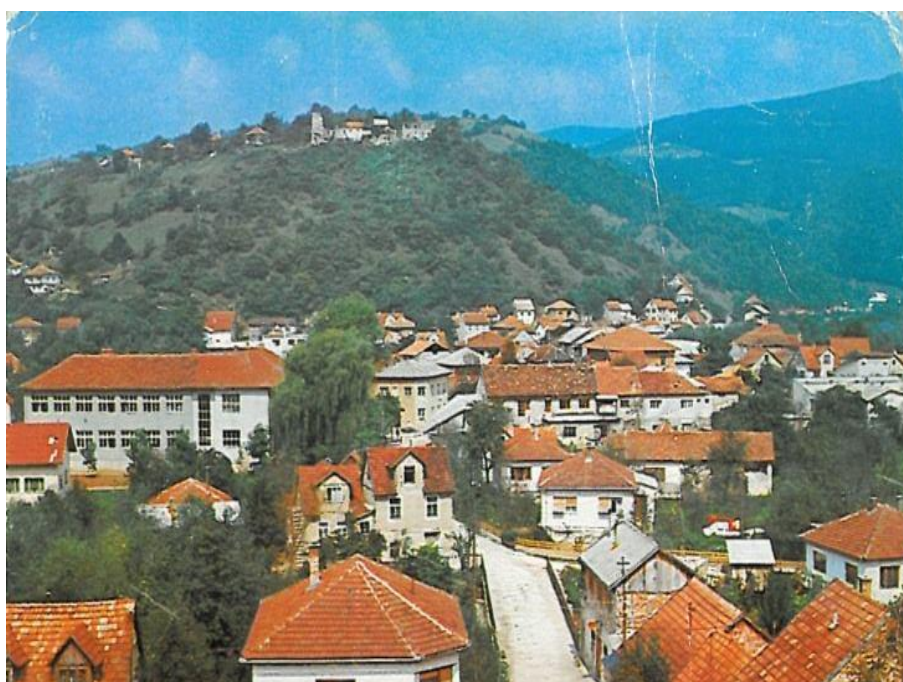
Paní Jindřiška se narodila 17. 6. 1969 v Karlových Varech. Se svou mladší sestrou prožila vcelku klidné, normální dětství. Jejich maminka je měla moc ráda. Tatínek byl přísnější. Po základní škole se paní Jindřiška vyučila švadlenou. Chtěla studovat střední průmyslovou školu, ale bohužel za komunistického režimu byly jiné poměry než dnes, a tak z toho sešlo. V roce 1990 se seznámila se svým budoucím manželem. Nebyl to ovšem Čech, ale pocházel z Bosny a Hercegoviny. Po nějakém čase se blíže seznámili a našli si vzájemné sympatie. Začali spolu chodit a po 7 měsících ji požádal o ruku.

Maminka jí do Bosny samozřejmě nechtěla pustit. *„No stalo se to, že jsem se se svým budoucím manželem tedy dohodla, že pro mě přijede, ale moje maminka na to přišla a nechtěla mně pustit. Po nějaké době jsme se tedy s maminkou nakonec domluvily, že mě tam pustí, takže jsem se svým mužem tedy odjela do Prahy. Ale vlak nám jel až druhý den ráno, takže jsme tam museli přespat a když jsme tam konečně dorazili tak mně přivítala tchýně a zbytek jeho rodiny. No a teprve ráno jsem zjistila, kde jsem se to vlastně ocitla. Všude jen pole, lesy a domácí zvířata a tak ta zamilovanost trošku upadla. Ale postupem toho života sem se tam do toho už dostala.“*

Bosánci byly pohostinní a tak si už i paní Jindřiška připadala, jako by se tam i ona narodila. Po delším pobytu se jí 10. 7.1991 narodila dcera Sabrina. Bohužel to bylo ve stejné období, kdy na Balkáně začala občanská válka.

A jak to v Bosně v této době vypadalo? „...Vlastně ty hranice byly uzavřené a manžel přesně nemohl jezdit tak často a proto jsme se vídávali tak jednou za 2-3 měsíce. Když byla válka v Chorvatsku, tak jsme to viděli hlavně na zdražení všech věcí. Později všeho začalo ubývat a vypínali nám elektřinu, topení a podobně. Lidé byli velice nervózní. Když se válka začala pomalu přesouvat do Bosny, tak se mluvilo o tom, že za to můžou hlavně Srbové, protože opět udělali nějaký incident. Nejhorší pro mě bylo, když mi jeden soused řekl, že Čechy už asi nikdy nevidím.“

Jaké byly v této dosti nepříjemné době vztahy mezi vámi a tchýní? „*Moje tchýně byla docela temperament, ale při té válce mi celkem i pomohla, vlastně tím, že byla tak jízlivá. Jako dávala mi dost do těla, někdy až úplně útočila. Vždy musela jíst první kráva, pak její syn a až na konec ona. Takže mi ten život dost zpestřila. Takový ten můj denní rituál byl zatopit, podojit krávu, hlídat ovce a všechny a všechno nakrmit. V zimě jsem si to tam teda vytrpěla, jelikož to byly takové ty lepené baráky, tak tam byla strašná zima. Když jsme spolu nemluvily, tak já pod peřinou v té zimě v jedné místnosti a ona zavřená v další. Pokusila jsem se tedy 2krát o odchod, ale nikdy se mi to nepodařilo. Vždy jsem se jen uchýlila na chvíli k manželově sestře v Bihači. A když jsem tedy odešla tak to mého manžela dost sebralo, protože to je takové ponížení, když ho opustí manželka.“*

Jak jste vycestovala z Bosny a Hercegoviny? „*Sháněli mi jakýkoliv bezpečný odvoz. Snažili se mi sehnat třeba i letecký odvoz, ale nakonec to dopadlo tak, že mi Červený kříž zajistil jízdenky. Bylo to dost náročné sehnat, protože ten autobus jezdil jen jednou za den. I když jsem měla propadlý pas, tak mně s pár věcmi a 10ti měsíčním dítětem nechali nastoupit do autobusu. Moc jsem manželovo rodině poděkovala, že se tu o mně tak starali a rozloučila jsem se s nimi a vydali jsme se na cestu. Mým velkým štěstím bylo, že jsem neměla zapsané to, že jsem provdaná za bosánce a ještě k tomu muslima. Zachránilo mě, že jsem měla napsané jen české občanství.“*

V autobuse byly civilisté až na dva válečné zajatce. „Když jsme přijeli k Bělehradu, oni museli vystoupit ven dát ruce nad hlavu a totálně je prohledali. Celé to trvalo půl hodiny, ale nakonec musel mezi nimi proběhnout ještě nějaký konflikt, protože na ně začali mířit samopaly. Všichni jsme se začali bát, co se bude dít. Po chvíli se to urovnalo a mohli nastoupit zpět.“

Zanedlouho po prohlídce dojeli do Bělehradu a tam byla další stanice Červeného kříže, který jí obstaral jízdenky už přímo do ČR. „Takže jsem utíkala a konečně nastoupila do toho našeho vlaku. A tam byl nějaký pán, tak jsem se ho zeptala chorvatsky a on mi odpověděl takovou tou lámanou řečí a podle toho jsem poznala, že je Čech. Tak jsem byla šťastná, že zase slyším Čecha a že je ten vagon tedy opravdu můj.“

Příběh paní Jindřišky Burzičové bychom ukončili jejím mottem. „**Kdybychom všechno věděli, co se má stát a kdo s kým bude žít, život by nebyl překvapením.**“